

И. 3. например, е от орех, а *баишлъка* – от хвойна (*овина*); петрички майстор изработва муфи от чимшир, докато корпусите – от череша, орех, кайсия.

При гоцеделчевските зурни в горния си край муфата е заоблена – по-изпъкнала в средата до отвора. При петричките зурни тя е равна отгоре.

Баишлъкът, подобно на корпуса, се прави на струг от майстор, както корпуса на зурната. След това музикантът “го отваря” – разширява отвора, заглажда ъглите с джобно ножче. *Баишлъкът* трябва да влиза плътно в корпуса на зурната: “да не е лабаво, оти почва да пращи, почва да диша и не свири” [Д.К., 10/2001, с. 44]. Горният отвор на *баишлъка* трябва да е направен така, че *канелът* да влиза плътно в него. Мястото, в което се поставя *канелът* с *писката* (*пискалото*), зурнаджиите наричат *гнездо*, а вътре в него е *пиленцето* – прагче, на което стъпва долният край на *канела* [АИФ, I № 100, с. 3].

За да влиза плътно в корпуса, *баишлъкът* се обработва по няколко начина. Около него могат да се навият конци, както се прави с *канела* – “за да е плътен, да не е лабаво”. Може да се натопи във вода, която “го надува”. Има информация и за варене на *баишлъка*, за да се настрои към зурната [АИФ, I № 100, с. 4].

Металическа тръбичка (канел, калем, медник)

Металическата тръбичка се прави от месинг, някога се е правела от мед (бакър) – затова я наричат *медник*. Тази част служи за свързване на *писката* със зурната – в горната ѝ част се поставя *писка* от тръстика, а долната ѝ част влиза в специалния отвор на *баишлъка*. *Калемът* (*канел, медник*) с поставена в него *писка* зурнаджиите наричат *пискун*.

Има разлика между формата и положението на *канела* (*медника*) при петричките и гоцеделчевските зурни. Гоцеделчевските имат на *канела* метален диск (*пина*) с диаметър около 20 мм, изработен от месинг или алпака, който служи за опора. При петричките и разложките липсва такава част. При гоцеделчевските зурни *медникът* е поставен по-високо в *баишлъка*, а при петричките – навътре. Затова според зурнаджиите при едните и при другите “тонът е различен – петричкия е по-висок” [АИФ, I № 100, с. 6].

Канелът се изработва от майстори калайджии или от самите зурнаджии. Майсторите правят *медника* по специална поръчка, за да съответства на зурната. “Аз имам един човек, който ги прави. Дам му да гледа друга форма. По професия е тенекеджия, майстор” – така описва правенето на *медник* по поръчка разложки зурнаджия [Б., с. 8]. Когато самите зурнаджии правят *калемите*, те си набавят сами материал: “Месинга от заводите го зимаме на ленти. Или от хора, от такива калайджии”. Месинговата пластинка се свива като фунийка и тази операция изисква майсторство, постигане на точен размер и форма: “Много трудно се свива. Не че е твърдо, но трудно се свива. Секи не може да го свие така” [С.К., 10/2001, с. 40]. След като се оформи, *канелът* се увива с конци “да не е лабав, да може да свири – конците дават озвучение на зурната” [АИФ, I № 100, с. 4].

Двойно езиче от тръстика (писка, пискало, сипси, камиш)

Двойното езиче се изработва от тръстика (*тръска, шавар*) – за петричките зурни се използва стъблото, а за гоцеделчевските и старите разложки – корените на растението. *Писките* на петричките зурни са по-тесни и по-меки, а на гоцеделчевските